

Čarodějnickej rej a netradiční oslava.

To bylo téma na čtvrteční večer. Páč Brtník měl ty narozky, že jo. Původně plánovaný setkání díky tomu šmejdu kurvavirovýmu neklaplo a tak jsme to pojali komorně. Ve dvou. Teda ve čtyřech, že jo, protože plus ohaříci. Těm jsou tyhle člověčí věci ukradený, hlavně, že jsou venku. A že dostanou zase kostéčky. Ale i u psů, stejně jako u lidí, se ukazuje, že když je něčeho dostatek, tak si toho jeden až tolik neváží. Zatímco ten předchozí víkend, kdy se dohárávalo, byly kostéčky v kurzu dlouhodobě, tak tentokrát to už bylo trochu jinak. Hlodalo se, hlodalo, to jako jo. Takže my jsme si s Brtníkem sedli na zápraží a mohli si slavnostně ťuknout a při tom zevlovat, spokojeně si komentovat, jak je ta zahrada krásná, útulná a při tom pozorovat ptactvo na krmítku. Ale po nějaký době Rumíček naznal, že jsou i jinačí zábavy - třeba posedávání na klíně oslavujících a zevlujících, či posléze asistence v kuchni, že jo. Protože na sporáku se dělaly ty plátky masa, v lednici seděl dort.... to by jeden neměl podcenit ☐ .

No takže se sice slavilo, ale bylo to takový jiný, než měl člověk v plánu. Ostatně i s dárkama to bylo jinak, než by to člověk zaonačil obvykle. Ten první a úplně největší, tak ten se musel dodat spešl bez ohledu na kurvavírus. Neb to byl pořádněj kusan. Rozměrově min. nastejno jako já a váhově sice míň (výrazně teda, bohužel) , nicméně i tak bych "balíček" o váze cca 25 kg jen těžko nějak dopravila z pošty domů a pak ho někde nenápadně uschovala ☐ . Takže jsem to musela pojmout tak, že jsem o existenci tohodle přístroje doma nejdřívejc nenápadně pohovořila, abych si otestovala zájem. A když ten zájem byl, přidala jsem na nadšení a posléze oslavence seznámila s tou úžasností virtuálně, abych to posléze už rovnou objednala a nechala dodat oslavenci do prasé. Páč ten s jeho stěhováním nebude mít nejmenší potíže. Když unese mě, unese i.... soustruh ☐ ☐ ☐ Ne, sakra, nesmějte se. Brtníka baví pracovat s dřívím , takže tenhle velkodárek opravdu ocenil. To nejni, jako když koupíte ženský pánev k Vánočkám /i když.... já bych si klidně nechala pod stromek nějakou pořádnou pánev nadělit, páč by mi radost udělala / .

Dar přítele Soustruha

A jeho slavnostní zkušební zprovoznění.

Protože to byly narozeniny veliký a chtěla jsem nějaký aspoň trošku překvápko, vymyslela sem k milýmu soustruhu ešče sud. Když je z něj ten malovinař, že jo. Lis má, a tak ešče sud. Teda soudek, pro malovinaře stačí soudek zatím. Pěknej, dubovej, z žíhanýho dřeva a s pípou. Opět jsem teda nemohla zařídit dopravu tak, aby se to dostalo do rukou přímo mně, protože pošta má jen do čtyřech - a to nestíhám z prasé. A naopak do prasé tetkon si nesmíme nic nechat doručovat, takže..... jen s přáníčkem na papíře jsem to musela nechat doručit zase Brtnikoj do jeho prasé. Ale radost mu to udělalo velikánskou, páč nic nečekal, že jo. Jen to zkrátka nebylo zabalený v dárkovým balení. A to teda ani těch dvacet lahví výbornýho germánskýho nealko kvasnicovýho piva, který jsme před lety objevili při našich cestách do Novohradek ve skvělý pizzerii v Budějicích. Je to úplně jiná liga, než to co člověk běžně zná a bývá to zpravidla voda s bublinama, která prošla kolem sladu. Tohle je fakt regulérní pivo a navíc kvasnicový. Opravdu vynikající. Pravda, je ka-pá-nek jako dražší, to přiznávám. Ale velkonarozky jsou velkonarozky a tak jsem objednala u Rohlika, který jako jeden z mála má tuhle specialitku v nabídce jednu "basu" bez basy, páč co doma s basou, když vrátit se to teď nedá, že jo. Tady jsem teda plánovala, že to bude aspoň jeden jedinej dárek, který zabalím, leč..... Šprajcly se mi suprově záda a tak bylo jasný, že ani tohle domů prostě nedopravím já a musel to jít k těm dveřím vyzvednout oslavenec sám. A ono zase.... zkuste zabalit smysluplně dvacet jednotlivých lahví, že jo. Takhle mu to stejně

radost udělalo, páč sám by si to nekoupil a teď má zásobičku dobrého piva, který se může napít bez ohledu na to, zda někam pojede, nebo ne.

No a to už nám zbejval jen dortik a ten jsem zařídila v naší oblíbené kavárně S Radostí. Holky jsou tam milý a šikovný, takže nebyl problém, objednáno a vyzvednuto cestou na chalupu. Aspoň tady trošku překvápka vyšlo. Protože jsem si vymyslela, že mám chuť na dobrý kafe a cestou se stavíme teda tam a koupíme si kávičku. A já při té příležitosti vyzvedla u okýnka krom dvou kelímků s kafem i krabici s dortem. Mrkváčem. Protože ten Brtník miluje. Jejich mrkváčovej dortik! Jen teda myslím, že teď dlouho ani jeden z nás dvou nebude chtít o mrkváči asi slyšet. Páč byl obrovskej a my jen dva. A tak jsem se vždycky o svoji porci trošku podělila s ohaříkama. Hmm, nestěžovali si vůbec ☐. Jen Brtník zahlížel, že je krmím nekynologicky od stolu. Já dělala, že nic nevidím a ohaříci taky ☐

No takže, jak říkám, slavení bylo takový komornějš laděný. Ovšem na vyzkoušení a slavnostní spuštění soustruhového stroje pochopitelně došlo hned.

Dar přítele Soustruha

A jeho slavnostní zkušební zprovoznění.

Vzhledem k suchu nepokračovalo posléze slavení ani u mého čarodějnického velkoohně, jako v jinejch letech, kdy jsem byla jediná v okolí, kdo držel stráž a ohňovou tradici. Nechtěla

jsem v tom suchu, co teď bylo, nic riskovat. I tady jsem proto udělala úpravy a ubrala na velikosti. A po hodně dlouhý době přišlo ke slovu ohniště dole v rokli. Máme ho tam od samýho začátku, co máme chalupu. Je to velká skruž, obehnaná pásem kamení a kolem jsou špalky na sezení. Ale nikdo na nich už nesedáváme, páč máme ohniště pod střechou v altánu, kde je i udírna a grilování. Místo posedávání kolem ohně tam s ohaříkama chodím hopíkat po špalcích, aby si procvičili tu koordinaci. A tam jsem teď přesunula svoje půlnoční čarování. S předstihem jsme to tam roztopili, aby byl základ, než se dá do deště a taky aby oheň byl pak úplně čistý. Připravila jsem si dříví i devatero bejlí a pak s půlnocí přes slabej déšť mohla jít šmodrchat svý čarodějny přání. Jako každej rok bylo jediný - letos o něco víc silnější - abychom fšící byli zdravý. Víc nějak netřeba. Ohaříci mi tam sice při přípravách chvíli dělali společnost, ale pak na ně padlo spaní a seřadili se u dveří do chalupy, že by jako na ten gaučik už potřebovali. Stejně jako Brtník □ . Ten na rozdíl od nich nevaroval u dveří, ale normálně si je pochopitelně otevřel a šel si lehnou.

A tak jsem si pak u ohně užila ticha, samoty a rozjímání. A ...štourání v ohni □ . Páč kdo neštourá ve vyhasínajícím ohni, že jo? Myslím, že většina lidí tak činí od malička. Protože panovalo to sucho, doštourala jsem oheň do poslední jiskřičky, abych měla jistotu, že si můžu jít v klidu lehnout. Byly dvě hodiny ráno a prodlouženěj víkendík mohl začít.